

tütre Leenaga. Mina mälestan veel, otsegu oleks see wast mullu olnud, kui see kene ja wiisakas naene meie külasse tuli, ja kõik panime imeks mis kallid ja peened riided ja uhked asjad temal olid, otsegu suurt sugu inimesel. Kõl rahwas jutustas sest paarist kaa mõnda kurja ja et mees oli, naese wastu armata, liig wana, ja filmist ndutu, aga naene otsegu lillekene. Kes teab kuidas nende asi oli, aga weike tütarlaps oli küla laste meelest wääga armas. Tema ema õpetas teda kodu ja enam kui koolmeister õkka, ja laulma õppiis Leena, et see on imeline kuulda, otsegu Jumala inglid laulawad."

"Korraga ema jäi haigeks. Kõl kutsuti tohtrid kaks ja kolm teda waatama, aga seal ei aidanud inimeste abi, ega ükski rohi. Temal oli tiiskuse haigus ja ta lõppes pääw pääwalt waesemaks. Nii kui lumi kewade kaub päikese paistel, nõnda kadus temagi kewade siit ilmast. Waene weike Leena nuttis kõl palju, aga mis seal oli parata? Si inimese abi sinna enam ei mõõdunud!"

"Kaks aastat pärast seda, õiete Jõulu eel, jäi nüüd kaa kirjutaja haigeks. Neli nädalat oli ta maas, ja rahwas rääkis, et tema olnud soojas tõwes. Tema kolmeteiskümne aastane Leena tallitas teda, et ükski paremine ei oleks jõudnud. Kõl ta kandis tema eest häästi hoolt, aga surma wastu rohtu kuskki poolt pole leida."

"Sai tema wara kohtu kirja pandud, siis ilmus, et weikese Leenaga kõl oli hale lugu. Kõl tema ema riided ja kallid asjad said aukfioni pandud ja waewalt sai wõlg tasutud, aga lapsele ei jäänud kopikatti. Seal ta nüüd on üks sandilaps, isata, emata ja warata. Täna peab nüüd koguduse kulu peale teda kellegi jure pandama, et aasta ümber veel wõib koolis käia, ennegu ta teenistuse kohta peab nõudma. Et ütles nüüd, Peetri onu, eks see ole üks wääga hale lugu? See teeb mulle walu, otsegu oleks kivi mu südame peale langenud!"

"Mõnda rääkis perenaene ja pühkis põllega oma filmi.

"Peeter ei lausunud sõnakest, lükkas õlle kannu kõrwale ja läks õue. Seal ta kääkis sulast